

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

15 februarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătoriei Căușeni din 14 iunie 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 septembrie 2016, declarat de avocatul Vasile Gantea, în numele inculpatului

*Barcari Ion Xxxxxx, născut la
xx xxxxxxxx xxxx, originar și locuitor al s. Xxxxxxxx,
r-nul Xxxxxxx, cetățean al R. Moldova, fără antecedente
penale.*

*Termenul de examinare,
instanța de fond: 29.12.2015 – 14.06.2016,
instanța de apel: 25.07.2016 – 28.09.2016,
instanța de recurs: 20.12.2016 – 15.02.2017.*

Asupra recursului menționat, Colegiul penal

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Căușeni din 14 iunie 2016, Barcari Ion a fost condamnat în baza art. 264 alin. (2) Cod penal la 200 ore muncă neremunerată în folosul comunității.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul părții vătămate Evcenco M. prejudiciul moral în mărime de 5000 lei.

2. Instanța de fond a constatat că, la 14 aprilie 2015, orele 03.40, inculpatul Barcari Ion, fiind în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, având concentrația de alcool în aerul expirat de 0,68 mg/l, nedispunând de permis de conducere pentru asemenea categorie de vehicule, acționând cu sineîncredere, în timp ce conducea cu viteză excesivă automobilul „Moskvici 412”, n/î XXXXXXXX, proprietar fiind tatăl său, Barcari A., pe traseul din s. Xxxxx, r-nul Xxxxx, a neglijat prevederile

pct. 14 lit. a) din Regulamentul circulației rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 357 din 13.05.2009, care stipulează că conducătorului de vehicule îi este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate, trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită ținând permanent seama de starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția, dexteritatea în conducere, care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase, starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii, situația rutieră. Din acest motiv, inculpatul Barcari I. a pierdut controlul vehiculului condus, ce a derapat de pe partea carosabilului și s-a izbit frontal într-un copac. În rezultat, Evcenco M., ce se afla în calitate de pasager pe bancheta automobilului, a primit vătămări corporale medii, manifestate prin luxație subtotală intero-superioară a femurului.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina și a declarat că, în jurul orelor 16 – 17, a fost telefonat de un prieten pentru a merge la ziua de naștere a lui Grițcan G. A cerut mașina de la mama sa, s-a deplasat în locația indicată, unde a consumat bere și vodcă. Fiind amețit, s-a culcat dar nu ține minte unde. Când s-a trezit era pe jos și neștiind ce s-a întâmplat, fiind în stare de șoc, a luat un fier și a lovit în mașină. De la prietenii săi a aflat că nu el a fost la volan.

Totodată, vinovăția inculpatului este dovedită integral prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată Evcenco M. a declarat că a ieșit din bar împreună cu Grițcan G., Bulat S. și Dedov G. și l-au văzut pe Barcari I. dormind în mașină. L-au trezit, la ce el a spus că se simte bine și că îi va duce acasă. Inculpatul s-a așezat la volan, el pe bancheta din față, iar Bulat S. cu Grițcan G. pe bancheta din spate. Inculpatul conducea normal automobilul, dar când a observat o mașină ce venea din față și crezând că este a poliției, a accelerat, deplasându-se cu viteză excesivă. La rugămințile lor de a încetini și a opri automobilul, inculpatul nu reacționa. Ulterior, pierzând controlul volanului, s-a lovit într-un morman de pământ de pe acostament și automobilul a deviat spre stânga. Inculpatul a rotit volanul în partea dreaptă, astfel automobilul a lovit într-un copac de pe partea dreaptă a acostamentului, iar dânsul și-a pierdut cunoștința. Cineva l-a scos din automobil. A venit ambulanța, iar inculpatul striga să nu fie chemată și poliția. În ambulanță cu el au mers Grițcan G., Bulat S. și Arnaut P., fiind internat în spital cu luxație la femur, nasul rupt și leziuni la frunte. A fost telefonat de către inculpat peste o zi, întrebat cum se simte și rugându-l să nu comunice poliției cum s-a întâmplat totul. Seara a venit la spital împreună cu părinții săi, propunându-i bani pe care i-a refuzat. Era telefonat de inculpat zilnic, întrebându-l dacă a venit poliția, iar după 4 săptămâni când a ieșit din spital, a aflat de la colaboratorii poliției că tatăl inculpatului a depus o plângere la poliție, precum că dânsul a fost la volan. Următoarele convorbiri cu inculpatul le-a înregistrat, acesta propunându-i să ia vina asupra lui, cu condiția stabilirii unei amenzi, însă el a refuzat. Solicită achitarea prejudiciului moral în mărime de 5000 lei.

Martorul Bulat S. a relatat că a fost și el în pădure, unde era și inculpatul cu un automobilul de model „Moskvici”, în stare de ebrietate și vorbind neclar. Inculpatul a spus că el îi va duce acasă. Astfel, inculpatul s-a așezat la volan,

Evcenco M. se afla pe bancheta din față, dânsul pe bancheta din spatele șoferului, iar Grițcan G. în spatele lui Evcenco M. Când au trecut de benzinărie, inculpatul a mărît viteza, purtând automobilul în stânga și în dreapta, lovindu-se apoi într-un morman de pământ din partea dreaptă a carosabilului. Roțile din dreapta s-au ridicat în aer, iar inculpatul a rotit volanul în dreapta și mașina s-a lovit într-un copac. Când au încercat să deschidă ușile, acestea erau blocate, apoi au ieșit prin geamul mașinii din partea șoferului.

Martorul Grițcan G. a declarat similar, concretizând că după accident, Bulat S. a ieșit primul pe geam. Între timp a venit Dedov G. și l-a scos pe inculpat din mașină, iar ei l-au scos pe Evcenco M. Între timp, inculpatul a început să strice sticla din spatele mașinii, scoțând numerele de înmatriculare. Dedov G. a telefonat la ambulanță, iar inculpatul a plecat de la locul accidentului, fără a spune unde.

Martorul Dedov G. a relatat că inculpatul le-a propus să îi ducă acasă, el refuzând, deoarece inculpatul era în stare de ebrietate. Până la producerea accidentului, mașina inculpatului s-a deplasat mai întâi în stânga, apoi în dreapta, tamponându-se în copac. Apropiindu-se a observat că inculpatul se afla la volan, Evcenco M. pe bancheta din față, iar Bulat S. și Grițcan G. pe bancheta din spate. El i-a ajutat să iasă prin geamul din spate din partea stângă, apoi l-a scos pe inculpat. Evcenco M. avea piciorul prins între banchetă și torpedou. Dânsul a sunat la ambulanță, Evcenco M. fiind urcat în ea. Între timp, inculpatul a luat un fier cu care a lovit în geamul din spatele mașinii.

Martorul Arnaut P. a declarat că, după accident, inculpatul era speriat spunând „ce am făcut eu”, a lovit cu mâinile și picioarele în mașină. Apoi, a luat o bară metalică, a lovit cu ea în geamurile mașinii și a scos numerele de înmatriculare. Reieșind din comportamentul inculpatului, a înțeles că anume acesta s-a aflat la volanul automobilului. Ulterior, Bulat S. și Grițcan G. i-au comunicat că ei și Evcenco M. au fost pasageri. A doua zi a mers la inculpat acasă. Tatăl acestuia a spus că situația se poate clarifica și fără poliție, ținându-i morală inculpatului că nu trebuia să bea și să meargă cu prietenii, iar inculpatul se simțea vinovat observându-se că el a fost la volan.

Martorul Popescu T. a declarat că Evcenco M. s-a urcat la volan, deplasându-se în direcția producerii accidentului. În automobil a mai urcat Bulat S., Grițcan G. și încă o persoană.

Martorul Barcari A. a declarat că fiul său nu are permis de conducere, dar merge bine la volan, iar soția i-a permis să ia mașina. De la lovitură, bancheta din față nu avea cum să se afle la locul văzut de el.

Potrivit corpului delict – discul CD cu convorbirile purtate de partea vătămată Evcenco M. cu inculpatul Barcari I., stenograma acestor convorbiri, reiese că inculpatul nu neagă vinovăția, însă încearcă să-l convingă pe Evcenco M. să ia vina asupra sa, asigurându-l că așa va fi mai bine pentru amândoi. Primind refuz din partea lui Evcenco M., inculpatul i-a comunicat acestuia că a depus plângere la poliție, precum că Evcenco M. se afla la volanul automobilului, iar el ca pasager pe bancheta din față.

Conform raportului de expertiză medico-legală nr. 163/D din 12.08.2015, la Evcenco M. s-a depistat luxație subtotală antero-superioară a femurului, care condiționează o dereglare a sănătății de lungă durată și se califică ca vătămare corporală medie.

Potrivit raportului de expertiză auto-tehnică nr. 6430 din 13.08.2015, până la momentul comiterii accidentului, automobilul „Moskvici” nu avea defecțiuni tehnice în sistemul de conducere sau de frânare, care ar fi putut să ducă la schimbarea direcției de mers stânga-dreapta. Deci, conducătorul unității de transport a avut posibilitatea, reieșind din starea tehnică a automobilului, să evite accidentul rutier în circumstanțele indicate.

Referatul de prezentare, întocmit în privința inculpatului, confirmă că acesta este o persoană pozitivă cu perspective mari de reintegrare în societate. Are o relație deosebită cu tatăl său, având frică de acesta.

Astfel, prin probele administrate, inclusiv declarațiile martorilor oculari Bulat S., Grițcan G. și a părții vătămate Evcenco M., a fost demonstrată cu certitudine sineîncrederea inculpatului aflat la volan, care a accelerat viteza și la observațiile ultimilor de a încetini viteza, nu a reacționat, starea de ebrietate a inculpatului, martorii declarând că el a consumat vin și rachiu în diferite perioade ale zilei și serii, că anume inculpatul se afla la volanul automobilului „Moskvici”, cu numerele de înmatriculare XXXXX, până și în timpul comiterii accidentului.

Concluziile respective se bazează și pe comportamentul inculpatului imediat după comiterea accidentului, așa cum acesta striga „ce-am făcut” și spunea să nu fie chemată poliția, deoarece nu și-a dorit să se întâmple așa ceva, că tatăl său îl va omorî, lovind cu o bară metalică în geamul automobilului și scoțând numerele de înmatriculare ale automobilului.

Poziția și versiunile inculpatului de nerecunoaștere a vinovăției, nu pot fi luate în considerare, nefiind nedovedite în ședința de judecată.

Sunt neîntemeiate și argumentele apărării că Evcenco M. s-ar fi aflat la volan, deoarece, inculpatul nu a suportat nici o leziune, automobilul s-a lovit frontal mai mult în partea stângă a șoferului, fiind deteriorată partea stângă a automobilului de jos, ceea ce în opinia lor, demonstrează luxația de femur de la piciorul stâng a lui Evcenco M., și că în partea pasagerului din față nu s-au depistat urme de sânge, dar în partea șoferului au fost găsite pete de sânge, care, în opinia lor, sunt de la Evcenco M., deoarece acesta a avut nasul rupt, leziune pe frunte sângerând, că expertul a indicat că și unul și altul puteau fi la volan, sângele putea fi și de la unul și de la altul, deoarece și inculpatul a avut careva leziuni, fapt confirmat prin declarațiile martorului Grițcan G., că a doua zi după accident s-a văzut cu inculpatul și la întrebarea cum se simte, acesta a răspuns că îl dor ambii genunchi. Astfel, nu se exclude că inculpatul ar fi suferit leziuni, inclusiv putea fi și sânge, însă în mod intenționat nu s-a adresat după ajutor medical.

Totodată, în ședința de judecată s-a stabilit că Evcenco M. a fost scos din mașină fără cunoștință, mai întâi de spate, apoi de picioare, inculpatul a fost scos din mașină de subraț și era în conștiință. Deci, în cazul lui Evcenco M. se exclude ca acesta să se fi șters de sânge, deoarece nu era în cunoștință, pe când inculpatul,

fiind în conștiință, ar fi avut posibilitatea de a se șterge de sânge și șervețelul să cadă jos la picioare, ceea ce și demonstrează găsirea șervețelului cu urme de sânge la șofer jos, iar cauzarea luxației femurului lui Evcenco M. este dovedită prin faptul că de la lovitură, bancheta s-a deplasat în față și de la lovire a avut loc luxația.

Declarațiile martorului Popescu T., că la momentul producerii accidentului la volan s-ar fi aflat Evcenco M., sunt nefondate. Or, acestea nu s-au confirmat prin nici o altă probă în ședința de judecată.

La fel, sunt neîntemeiate și declarațiile martorului Barcari A., deoarece este tatăl inculpatului și a depus declarații în susținerea ultimului.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 264 alin. (2) Cod penal, ca încălcarea regulilor de securitate a circulației de către o persoană care conduce mijlocul de transport, ce a cauzat din imprudență o vătămare medie a integrității corporale sau a sănătății, săvârșită în stare de ebrietate.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 16, 75 – 77 Cod penal, că inculpatul a comis pentru prima dată o infracțiune, fiind minor, dar în stare de ebrietate, concluzionând că corectarea și reeducarea lui este posibilă fără izolare de societate, cu aplicarea unei pedepse sub formă de muncă neremunerată.

3. Procurorul în Procuratura r-nului Căușeni, Postica Aurel, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită și pedeapsa complementară - privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani.

Apelantul a indicat că minoratul persoanei care a săvârșit infracțiunea se consideră circumstanță excepțională. Deci, în conformitate cu această normă și circumstanțele de fapt constatate, instanța ar fi putut să scutească inculpatul de pedeapsa complementară, însă nu a invocat acest temei, totodată neaplicând pedeapsa complementară obligatorie.

Deși art. 79 Cod penal, permite scutirea de pedeapsa complementară a inculpatului minor, la caz această scutire nu este aplicabilă, deoarece inculpatul pe parcursul urmăririi penale și examinării cauzei în instanța de judecată nu a recunoscut vinovăția, dorind să se eschiveze de la răspunderea penală, a prezentat martori, declarațiile cărora sunt neveridice. Deci, inculpatul a manifestat un comportament prejudiciabil, nu a manifestat căință în comiterea faptei infracționale, nu a contribuit la tratamentul părții vătămate, a încercat să-l influențeze pe acesta să-și asume responsabilitatea în comiterea accidentului rutier. În asemenea circumstanțe, inculpatului urma a-i fi aplicată și sancțiunea complementară.

3.1.A declarat apel și avocatul Vasile Gantea, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat, pe motiv că fapta lui nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii.

Apelantul a invocat că la examinarea fotografiilor anexate la materialele cauzei, se observă că lovitură a fost din partea șoferului, iar persoana care a avut de suferit în urma acestui accident este Evcenco M., acesta având luxație recentă a

femurului pe stânga, plagă contuză a frunții, placă contuză a nasului și comoție cerebrală. Aceste leziuni corporale sunt rezultatul accidentului produs de șofer, care s-a lovit cu capul de volan, având plagă contuză a frunții și a nasului, comoție cerebrală, luxație recentă a femurului pe stânga, fiind astfel demonstrat că șoferul autoturismului la momentul impactului cu copacul era Evcenco M., iar inculpatul se afla pe bancheta din față, neavând nici o leziune corporală.

Inculpatul, fiind în stare de ebrietate avansată, dormea pe bancheta din față, iar la momentul impactului nu a avut de suferit, așa cum lovitura a fost din partea șoferului.

Contrar prevederilor art. 8 Cod de procedură penală, la baza învinuirii au fost puse presupuneri, bazându-se doar pe declarațiile părții vătămate și a martorilor acuzării, care sunt prietenii lui Evcenco M. Or, acestea urmau a fi apreciate critic, fiind în contradicție cu legătura causală a accidentului și accidentatului Evcenco M.

Vinovăția inculpatului nu a fost confirmată prin probe pertinente și concludente, iar toate dubiile în probarea învinuirii urmau a fi interpretate în favoarea inculpatului.

Totodată, avocatul Vasile Gantea a înaintat și o cerere prin care solicită aplicarea față de inculpatul *Zubcu Ivan* a Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței R. Moldova.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 septembrie 2016, apelurile declarate au fost respinse ca nefondate.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatului, care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, dând faptei săvârșite încadrarea juridică corespunzătoare materialului probator administrat.

Vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate se confirmă prin probele administrate, și anume:

- declarațiile părții vătămate Evcenco M., că în automobil se aflau el, Grițcan G., Bulat S. și inculpatul, care se afla la volan atunci când a avut loc accidentul, că el a înregistrat convorbirile telefonice cu inculpatul care i-a propus să ia vina asupra sa, cu condiția stabilirii unei amenzi.;

- declarațiile martorilor Bulat S. și Grițcan G. care au dat mărturii similare;

- declarațiile martorului Dedov G., că atunci când s-a apropiat de automobil, a văzut că inculpatul se afla la volan, Evcenco M. pe bancheta din față, iar Bulat S. și Grițcan G. pe bancheta din spate, el ajutându-i să iasă prin geamul din spate din partea stângă, de unde ulterior l-a scos pe inculpat, apoi pe Evcenco M., la care era prins piciorul între banchetă și torpedou;

- declarațiile martorului Arnaut P., că alături de mașină, pe partea pasagerului era jos Evcenco M., care era cu fața de sânge, iar Grițcan G. îi ținea capul. Inculpatul spunea „ce am făcut eu”, fiind în panică, a lovit în mașină cu mâinile și picioarele, apoi cu o țevă metalică în geamuri și a scos numerele din spatele mașinii;

- procesul verbal de cercetare la fața locului;

- CD-ul cu convorbirile efectuate de partea vătămată Evcenco M. cu inculpatul și stenograma acestor convorbiri, potrivit cărora inculpatul nu neagă vinovăția sa, însă încearcă să-l convingă pe Evcenco M. să ia vina asupra sa, asigurându-l că așa va fi mai bine pentru toți, iar după ce a primit refuz, inculpatul i-a comunicat părții vătămate că a depus plângere la poliție, precum că la volan s-ar fi aflat Evcenco M., iar el avea calitatea de pasager pe bancheta din față;

- raportul de expertiză medico-legală nr. 163/D din 12.08.2015, prin care la Evcenco M. s-a depistat luxație subtotală antero-superioară a femurului, care condiționează o dereglare a sănătății de lungă durată și se califică ca vătămare corporală medie. Aceste lovituri pot fi produse atât la conducătorul autoturismului cât și la pasagerul de pe bancheta din față;

- raportul de expertiză auto - tehnică nr. 6430 din 13.08.2015, potrivit cărui până la momentul comiterii accidentului, automobilul „Moskvici” nu avea defecțiuni tehnice în sistemul de conducere sau de frânare, care ar fi putut să ducă la schimbarea direcției de mers stânga-dreapta, iar starea normală a sistemului de frânare, a făcut posibilă din punct de vedere tehnic, alegerea corectă a vitezei de mers. Deci, conducătorul unității de transport a avut posibilitatea, reieșind din starea tehnică a automobilului, să evite accidentul rutier în circumstanțele indicate;

- procesul verbal nr. 651 din 14.04.2015 al examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului și stării de ebrietate și naturii ei, potrivit căruia, fiind testat cu alcooltestul „Drager” la 14.04.2015 orele 05.33, s-a stabilit în aerul expirat de minorul Barcari I. concentrația vaporilor de alcool de 0,68 mg/l.

Instanța de fond a analizat obiectiv cumulul de probe, prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței și coroborării lor, care în ansamblu dovedesc fără echivoc vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 264 alin. (2) Cod penal.

Este întemeiată și concluzia primei instanțe privind aprecierea critică a declarațiilor martorului Barcari A., care este tatăl inculpatului și a depus declarații în susținerea acestuia, precum și declarațiile martorului Popescu T., că Evcenco M. s-ar fi aflat la volanul automobilului la momentul comiterii accidentului, deoarece aceste declarații nu s-au confirmat prin nici o probă.

Este corectă constatarea instanței de fond, că prin probele administrate, inclusiv prin declarațiile martorilor oculari Bulat S. și Grițcan G., care au depus declarații în fața instanței de judecată sub jurământ, a părții vătămate Evcenco M., declarațiile cărora, în coroborare, demonstrează sineîncrederea inculpatului la volan, care brusc a accelerat viteza și la observațiile acestora de a încetini viteza, nu a reacționat. Toate probele cercetate demonstrează că anume inculpatul se afla la volanul automobilului „Moskvici”, număr de înmatriculare XXXXXX, până și în timpul comiterii accidentului.

Starea de ebrietate a inculpatului a fost demonstrată prin procesul-verbal nr. 651 din 14.04.2015 și declarațiile martorilor, că inculpatul a consumat alcool: vin, bere, rachiu, în diferite perioade ale zilei și serii, precum însuși prin declarațiile inculpatului care a recunoscut că a consumat băuturi alcoolice înainte de momentul accidentului.

Argumentul apelantului cu privire la aprecierea părtinitoare a probelor administrate, în favoarea acuzării, și aprecierea critică a declarațiilor martorilor apărării încălcând astfel dreptul inculpatului la un proces echitabil, și prezumția nevinovăției, nu pot fi reținute ca întemeiate. Or, aceste argumente nu-și găsesc confirmarea în materialele cauzei penale, luând în considerare că martorii acuzării Bulat S., Grițcan G. și Dedov G. au fost prezenți la cele săvârșite și toți au declarat sub jurământ că anume inculpatul era la volanul automobilului „Moskvici” în momentul comiterii accidentului, iar Evcenco M. se afla pe locul pasagerului din față și a fost scos de către martori în stare inconștientă. Declarațiile martorilor acuzării Bulat S., Grițcan G. și Dedov G. sunt consecvente, corespund cu declarațiile date în cadrul urmăririi penale, coroborează cu celelalte probe prezentate și verificate în cadrul cercetării judecătorești. Martorii au fost preveniți de răspunderea penală pentru darea declarațiilor intenționat false, și prin urmare, nu există teme de a aprecia critic aceste declarații, oferite sub jurământ și care corespund adevărului.

Mai mult, versiunea inculpatului este susținută doar de către martorii Popescu T. și Barcari A., ale căror declarații au fost corect apreciate critic de către prima instanță. Or, acestea nu coroborează cu celelalte probe, nu și-au găsit confirmare prin nici o probă în cadrul cercetării judecătorești și sunt date întru eschivarea inculpatului de răspundere penală.

Este declarativă versiunea apărării precum că, Evcenco M. s-ar fi aflat la volan, deoarece inculpatul nu a suportat nici o leziune, automobilul s-a lovit frontal mai mult în partea stângă a șoferului, fiind deteriorată partea stângă a automobilului de jos, ceea ce demonstrează luxația de femur de la piciorul stâng a lui Evcenco M.

Potrivit concluziei din raportul de expertiză nr. 163/D din 12.08.2015, precum și declarațiilor expertului Suscenco V., leziunile corporale ale lui Evcenco M. nu sunt specifice pentru conducătorul automobilului.

În momentul impactului automobilului cu copacul, au fost cauzate părții vătămate Evcenco M. leziuni corporale, care se califică ca vătămări corporale medii, ultimul aflându-se pe locul pasagerului pe bancheta din față a automobilului.

Totodată, este incorectă stabilirea de către instanța de fond a circumstanței agravante – comiterea infracțiunii în stare de ebrietate, prevăzută de art. 77 alin. (1) lit. j) Cod penal, or, potrivit normei penale incriminate și anume agravantei de la alin. (2) al art. 264 Cod penal, inculpatului i se impută săvârșirea faptei infracționale prevăzută la art. 264 alin. (1) Cod penal, în stare de ebrietate.

Instanța de fond, just a individualizat pedeapsa în baza art. art. 7, 75 Cod penal, și totodată, corect a aplicat pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, care este una echitabilă și proporțională infracțiunii comise, ținând cont de gradul de pericol al infracțiunii, de circumstanțele cauzei, de personalitatea inculpatului, de comportamentul acestuia în timpul și după comiterea infracțiunii, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, astfel asigurând realizarea scopului pedepsei penale de restabilire a

echității sociale și de prevenire a săvârșirii de noi infracțiuni, atât de către inculpat, cât și de către alte persoane.

Totodată, ținând cont că, inculpatul anterior nu a fost judecat, a comis o infracțiune mai puțin gravă din imprudență, fiind minor, la locul de trai se caracterizează pozitiv, la evidența medicului narcolog sau psiholog nu se află, nu este încadrat în câmpul muncii, nu a conștientizat gravitatea faptelor comise, nu a recunoscut vina, nu a reparat prejudiciul cauzat părții vătămate, dar în momentul comiterii accidentului rutier nu posedă permis de conducere a mijloacelor de transport, ultimul nu poate fi privat de un drept pe care nu-l deține și este inoportună aplicarea pedepsei complementare în privința inculpatului sub formă de privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport.

5. Avocatul Vasile Gantea a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să fie achitat pe motiv că *fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii*.

Recurentul a invocat că cauza penală a fost fabricată. Potrivit fotografiilor anexate la materialele cauzei penale, lovitura a fost din partea șoferului. Persoana care a avut de suferit din urma acestui accident este Evcenco M. și anume: luxație recentă a femurului pe stânga, plagă contuză a frunții, plagă contuză a nasului, comoție cerebrală.

Aceste leziuni corporale sunt rezultatul accidentului rutier produs de șofer, care s-a lovit cu capul de volan, având plagă contuză a frunții și a nasului, comoție cerebrală, luxație recentă a femurului pe stânga, fiind astfel demonstrat că șoferul autoturismului la momentul impactului cu copacul era Evcenco M., iar inculpatul se afla pe bancheta din față, neavând nici o leziune corporală.

Inculpatul fiind în stare de ebrietate avansată, dormea pe bancheta din față, iar la momentul impactului nu a avut de suferit, așa cum lovitura a fost din partea șoferului.

Contrar prevederilor art. 8 Cod de procedură penală, la baza învinuirii au fost puse presupuneri.

Organul de urmărire penală nu a ridicat urmele infracțiunii, precum amprente digitale de pe volan.

În ședința instanței de apel nu au fost prezentate date din care să reiasă o altă stare de fapt, decât cea constatată de prima instanță, nefiind examinată nici o probă, procurorul dând doar citire listei probelor prezentate de instanța de fond, fără a examina și prezenta suplimentar vreo probă.

Nici instanța de fond nu a efectuat o judecare corectă a cauzei, inculpatul nefiind vinovat de săvârșirea infracțiunii imputate.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 11) și 12) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, nu au fost întrunite elementele infracțiunii, instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub

învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde, inculpatul a fost condamnat pentru o faptă care nu este prevăzută de legea penală, există o cauză de înlăturare a răspunderii penale, faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Conform art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursul ordinar este fondat în drept pe art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 9), 11) și 12) Cod de procedură penală, inclusiv pe temeiurile că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde, inculpatul a fost condamnat pentru o faptă care nu este prevăzută de legea penală, există o cauză de înlăturare a răspunderii penale, faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârilor contestate, asupra căror motive concrete din apelul apărării nu s-ar fi pronunțat instanța, care ar fi erorile de drept și esența circumstanțelor că instanța a admis o eroare gravă de fapt, raportată la prescripțiile din art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței, că instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde, că inculpatul a fost condamnat pentru o faptă care nu este prevăzută de legea penală, că există o cauză de înlăturare a răspunderii penale, că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită și care ar fi în asemenea caz încadrarea corectă a faptei săvârșite, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Pe lângă acesta, recurentul a indicat că *fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii*, dar nu a concretizat și argumentat care este această faptă și care sunt acțiunile respective ale inculpatului săvârșite în cadrul faptei avute în vedere (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul declarat nu întrunește condițiile de conținut în partea vizată, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. **2.** și **4.** din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică justă a acțiunilor infracționale ale acestuia, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părții vătămate Evcenco M., martorilor Bulat S., Grițcan G., Dedov G. și Arnaut P., procesul verbal de cercetare la fața locului, CD-ul cu convorbirile efectuate de partea vătămată Evcenco M. cu inculpatul și stenograma acestor convorbiri, raportul de expertiză medico-legală nr. 163/D din 12.08.2015, raportul de expertiză auto tehnică nr. 6430 din 13.08.2015, procesul verbal nr. 651 din 14.04.2015 al examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului și stării de ebrietate și naturii ei, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apel, indicând motivele pentru care a respins probele și versiunile apărării (*pct. 4. din decizie*), probele administrate pe caz demonstrând concludent prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute la art. 264 alin. (2) Cod penal (*pct. 2., 4. din decizie*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c.*

Finlandei). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat probele și circumstanțele cauzei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹, 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Este de reținut că, potrivit art. 336 alin. (6) și (7) Cod de procedură penală, în termen de 3 zile lucrătoare de la data anunțării semnării procesului-verbal, participanții la proces au dreptul să formuleze obiecții asupra lui, indicând inexactitățile și motivele pentru care îl consideră incomplet. Obiecțiile la procesul-verbal se examinează de către președintele ședinței de judecată care, pentru anumite concretizări, poate chema persoana care le-a formulat. Rezultatul examinării obiecțiilor, în caz de acceptare a lor, se formulează printr-o rezoluție pe textul obiecțiilor, iar în caz de respingere – prin încheiere motivată. Obiecțiile și încheierea asupra lor se anexează la procesul-verbal.

În conformitate cu prescripțiile art. 414 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală. Instanța de apel verifică declarațiile și probele materiale examinate

de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal.

În această consecutivitate se observă că, potrivit procesului verbal al ședinței instanței de apel, toate probele puse la baza deciziei contestate, au fost cercetate public de instanța de apel, prin citirea lor în ședință, fiind consemnate în procesul verbal al ședinței de judecată (*vol. II, f.d.110*).

Asupra acestui proces-verbal nu au fost aduse obiecții, în conformitate cu prescripțiile din art. 336 alin. (6), (7) Cod de procedură penală și, astfel, informațiile înserate în actele procedurale vizate sunt prezumate a fi veridice.

Prin urmare, argumentul recurentului că în ședința instanței de apel nu a fost examinată nici o probă, este absolut neîntemeiat (*pct. 5. din decizie*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că au fost întrunite elementele infracțiunii, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Vasile Gantea, împotriva sentinței Judecătorei Căușeni din 14 iunie 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 septembrie 2016, în privința inculpatului Barcari Ion Xxxxxx, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 15 martie 2017.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco